

i Importen. Til Belysning af Stigningen i Importen fra dette Land maa det være tilladt at anføre nogle Værdital. For en enkelt Position i Toldloven, Nr. 217, uldne Metervarer, er Værdien, angiven i 1 000 Kr.: i 1921 3, i 1924 118, i 1925 104, i 1926 124, altsaa en Stigning fra 3 000 til 124 000 Kr. For Klædningsstykker er de tilsvarende Tal i 1 000 Kr.: 142, 365, 1 299 og 2 978, altsaa en Stigning fra 142 000 Kr. til 2 978 000 Kr. Det maa virke ejendommeligt, at dette Forhold ikke berøres med et Ord i Ministeriets Redegørelse.

Hvad der ikke er mindst interessant, er at sammenligne disse Tal med Tallene for Storbritanniens Vedkommende. For Positionerne 160 og 161, Konfektion, er Værditallene angivet i 1 000 Kr. for de tre sidste Aar, 1924, 1925, og 1926, for Storbritanniens Vedkommende: 3 110, 2 910 og 2 942, for Tjsekkoslovakiet: 26, 287 og 1 557. Jeg læser disse Tal saaledes, at vor bedste Kunde, England, med Nød og neppe holder Stillingen, medens Tjsekkoslovakiet er i rivende Fremgang. Naar hertil føjes, at de engelske Varer som Kvalitetsvarer, formentlig ikke vil rammes tilnærmelsesvis saa haardt af en Toldforhøjelse som de tarveligere Varer fra det sidstnævnte Land, tror jeg at have fremhævet et Moment, som kan være egnet til nærmere Overvejelse i vore Landbrugskredse.

I Redegørelsen fremhæves dernæst, at Tekstilindustrien den sidste halve Snes Aar har ført en rundhaandet Dividende-politik. Dette maa sikkert erkendes at have fundet Sted for flere Selskabers Vedkommende. Men dels maa man erindre, at Pengene den Gang var rigelige, men smaa, dels at den Rundhaandethed og den Opustning af Værdier, der ligger bagved, ikke er noget for denne Industri særligt. Men endelig maa jeg heroverfor anføre den afgørende Betragtning, at det her ikke drejer sig om at uddele Ros eller Dadel eller Straf. Det drejer sig om, hvorvidt det af Hensyn til det danske Samfund er rigtigt i den nuværende Stilling at søge at bevare disse industrielle Foretagender, eller man vil lade dem gaa til Grunde. Særlig urimeligt forekommer det mig at være at straffe Arbejderne med Arbejdsløshed, fordi maaske nogle pengegridske Aktionærer har baaret sig taabeligt ad under Gullasch-Perioden. Endelig maa man jo ikke glemme, at en Del af disse Foretagender hører til dem, i hvilke den danske Skatteyder er direkte interesseret, dels gennem ydede Statslaan, dels gennem Landmandsbanken. Det Tab, som falder paa denne Bank, hvis disse Foreta-

gender i Kraft af en for kortsynet Politik bryder fuldstændig sammen, skal bæres af den danske Skatteyder. Jeg har ondt ved at betragte dette som en Lettelsespolitik.

Hvad nu Forhandlingerne mellem Regeringen og Industrien angaar, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at de ikke synes ledet med heldig Haand. Man kalder Ledere og Arbejdere sammen og siger til dem: Omkostningerne er for høje, gaa nu hjem og bliv enige om at faa dem ned, saa skal I faa! Ja, hvad skulde de saa faa? Saa skulde de faa at vide, hvorledes Regeringen vilde stille sig. Oprigtigt talt, synderlig lokkende kunde dette jo ikke siges at være; efter 5 Maaneders Overvejelse Udsigt til ny Overvejelse Det kan ikke forbavse noget Menneske, at Svaret blev køligt. Der er langt mere Grund til at forbavses over, at de ikke blev blankt afvist, og det blev de jo ingenlunde. Den højeste Grad af Forbavelse maa det ogsaa vække, at Regeringen, hvis den virkelig nærrede et oprigtigt Ønske om at naa et Resultat, om at faa noget ud af Forhandlingerne, afbrød dem paa det Grundlag, paa hvilket det skete. Denne Fremgangsmaade er da ogsaa en af de ikke faa Ting, vi i dette Forhold maa bebrejde Regeringen.

Man har ofte spurgt: Er de foreslaaede Toldforhøjelser, ca. 150 pCt. af de nugældende, tilstrækkelige? Et meget naturligt Spørgsmaal, hvortil er at bemærke, for det første: at man maa gaa ud fra, at det, naar Industrien stillet frit ikke foreslaar dem højere, maa være, fordi den mener, at de kan hjælpe. For det andet: at Industrien henviser til, at Toldsatser af lignende Højde holder Sverige fri — ikke for Konkurrence udefra, thi det ønsker ingen —, men fri for den ødelæggende Konkurrence, som den danske Industri er udsat for. Saaledes besvarede i hvert Fald Konfektionsindustriens Folk dette Spørgsmaal, da det blev rettet til dem i Dumpingudvalget.

En af de paagældende Industriledere har en Fabrik i Malmø og en i København. Han fortalte ved samme Lejlighed om to Forhandlinger, han lige havde ført med sine Arbejdere, en i Malmø, hvor Arbejderne kom til ham og spurgte, om de ikke snart kunde blive fri for alt det Overarbejde, de nu i lange Tider havde maattet udføre, og en i København, hvor det drejede sig om det stik modsatte, om at undgaa yderligere Nedsættelse af Arbejdstiden, som i Forvejen var nedsat, og om at undgaa flere Afskedigelser. Lønningerne i denne Industri, sagde den paagældende, ligger praktisk talt ens i begge Lande. Saa er der jo den Forklaring til-